

1 SEPT. 1922

No. 17.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Bluscht den Geest niet uit. 1 Thessalonicensen 5:19.

Wat is de Heilige Geest?

Door JOHN P. LILLYWHITE.

De vraag, wat is de zelfstandige eigenschap van den Heiligen Geest en is er verschil in beginsel of eigenschap van den Heiligen Geest en den Geest van God komt veelvuldig op in de gedachten van den theologischen student.

Deze termen komen zóó vaak voor en werden door de schrijvers der Schriften zóó afwisselend gebruikt, dat de student, zonder een klaar begrip te bezitten van deze termen en de eigenschap en zending van deze twee beginselen, zeer vaak niet weet hoe ze toe te passen.

Er is echter een duidelijk verschil tusschen den aard en zending van den Heiligen Geest en die van den Geest van God, Geest van Christus enz. De Heilige Geest is de derde persoon in de Godheid en is een wezen, afzonderlijk en verschillend van God den Vader en Jezus Christus. Hij (de Heilige Geest) is een persoonlijkheid van geest, een individueel wezen en is naar alle waarschijnlijkheid in denzelfden vorm en gelijkenis als de geestelijke vorm van Jezus Christus vóór Hij (Jezus) in het vleesch geboren werd. De Heilige Geest heeft geen lichaam van vleesch en beenen gelijk de Vader en de Zoon hebben, maar heeft een georganiseerd geestelijk lichaam in vorm en gelijkenis van den mensch. Hij is een van de drie persoonlijkheden in het groote presidentschap en presideert met Eloheim en Jehovah over alle scheppingen van God. Zijn speciale zending is, de ware volgers van Christus te troosten, te zegenen en te leiden in alle waarheid, en te getuigen van den Vader en den Zoon, of gelijk de Zaligmaker zeide: „Maar de Trooster (dat is de Heilige Geest), welchen de Vader zenden zal

in mijnen naam, die zal u alles leeren, en zal u indachtig maken alles wat ik u gezegd heb. (Joh. 14 : 26) en wederom: „Maar wanneer die gekomen zal zijn”, zegt hij, „namelijk de Geest der waarheid, hij zal u in al de waarheid leiden: want hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoovat hij zal gehoord hebben, zal hij spreken en de toekomende dingen zal hij u verkondigen. Die zal mij verheerlijken; want hij zal 't uit het mijne nemen, en zal 't u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is het mijne: daarom heb ik gezegd dat hij 't uit het mijne zal nemen en u verkondigen” (Joh. 16 : 13—15).

De voornaamste functie en zeer belangrijke zending van den Heiligen Geest was en is een getuige te zijn voor God den Vader en Jezus Christus den Zoon en de menschen in alle waarheid te leiden. Gelijk de Profet Nephi zegt: „Gij hebt ontvangen den Heiligen Geest, die getuigenis van den Vader en den Zoon geeft (II Nephi 31—18). En Paulus zegt: „Niemand kan zeggen Jezus den Heer te zijn, dan door den Heiligen Geest (1 Cor. 12 : 3). Hij (de Heilige Geest) is de Trooster die de plaats vervult van den persoonlijken Christus. Het was door het licht of de gave des Heiligen Geestes, dat de profeten schreven en predikten het Woord van God, want zijn gave is openbaring en zonder deze gave kan niemand met zekerheid zeggen dat Jezus de Heer is; zonder deze gave kunnen de dingen die tot de onsterfelijke sferen behooren, niet begrepen worden, want het is zijn zending de menschen in alle waarheid te leiden, zelfs tot het verkrijgen van een wetenschap van God en het eeuwige leven. „En dit is het eeuwige leven, opdat zij den eenigen waren God mogen kennen en Jezus Christus, Dien gij gezonden hebt.”

„Alle dingen zijn mij overgegeven van mijnen Vader; en niemand kent den Zoon dan de Vader, noch iemand kent den Vader dan de Zoon, en wien het de Zoon wil openbaren.” (Matth. 11 : 27).

Deze wetenschap of openbaring moet komen door de gave van den Heiligen Geest. Er is een zeker proces of bepaalde wijze waarop deze groote gave (de Heilige Geest) op den mensch kan worden bevestigd. Gods huis is een huis van orde. Zijn wetten zijn vastgesteld zoowel in de geestelijke als in de stoffelijke wereld. Zijn regering en administratie zijn volmaakt. Zijn wegen zijn niet de wegen der menschen en hij richt noch draait ze om zich aan 's menschen veranderlijke neigingen aan te passen. Om dus de gave des Heiligen Geestes te verkrijgen, moet men zich onderwerpen aan de verplichte voorwaarden. De wijze waarop deze gave bevestigd wordt, geschiedt door oplegging der handen door diegenen, die dezelve alreeds ontvangen hebben, en door God geroepen of verordineerd zijn om deze verordening te bedienen.

Zooals alreeds gezegd is geworden, is de voornaamste functie of dienst van den Heiligen Geest, te getuigen van de waarheid van den Vader en den Zoon en den man of vrouw innerlijk te verlichten. Hij bedient den geest en brengt vrede, troost en vreugde aan de ziel. Hij geeft zekerheid van Goddelijke aanneme, en geeft iemand kracht om zonde en kwaad te weerstaan en te overkomen en de hand te leggen op alles wat goed is. De vruchten van dezen geest, gelijk Paulus zegt, „liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid, tegen de zoodanigen is de wet niet”. Zijn uiterlijke gaven openbaren zich in: profetieën, visioenen, 't oordeelen, gezondmakingen, wonderen, macht over booze geesten, 't spreken in vreemde talen, vertolking van vreemde talen enz., enz. Deze verscheidene gaven zijn verspreid, volgens den wil van God, onder de verschillende ontvangers van den Heiligen Geest door het gebed des geloofs. De bezitter van de gave des Heiligen Geestes is oneindig rijk; diegenen die haar ontvangen en wederom verliezen, zijn de armste en ellendigste aller menschen.

Nu, herinnert u dat de Heilige Geest een persoonlijkheid is van geest in den vorm van een mensch, gelijk de profeet Nephi zegt: „Ik sprak tot hem evenals een mensch spreekt, want ik zag dat hij in de gedaante van een mensch was. Niettemin wist ik, dat het de Geest des Heeren was, en hij sprak tot mij, zooals de eene mensch tot den anderen spreekt.” (I Nephi 11:11). Sommigen mogen beweren dat de geestelijke persoon, hier door Nephi aangehaald en tot wien hij sprak gelijk de eene mensch tot den anderen spreekt, het geestelijk lichaam van Jezus Christus was, maar dit denkbeeld wordt geheel weerlegd, indien wij zorgvuldig de verklaring van Nephi, in het voorgaande hoofdstuk, willen nagaan, betrekking hebbende op den Heiligen Geest. Neen het was niet het geestelijk lichaam van Christus dat Nephi zag, maar hij aanschouwde den vorm van- en sprak met de geestelijke persoonlijkheid van de Heilige Drie-éénheid, aan ons in het woord van God bekend als den Heiligen Geest.

Deze verklaring als een vaststaand feit aannemend, zal zonder twijfel deze vraag in den geest van den student opkomen: Hoe kan de Heilige Geest, zijnde een persoonlijkheid, en dientengevolge als een georganiseerd element, begrensd zijnde, door zoo velen ontvangen worden? Want nadat de menschen door water gedoopt zijn, ontvangen zij den doop door vuur en den Heiligen Geest, door oplegging der handen van diegenen die de autoriteit bezitten om deze verordening te bedienen. De woorden gebezigd bij deze verordening zijn: „Ontvang den Heiligen Geest.” Maar daar de Heilige Geest een persoonlijkheid is, kon

hij niet in stukken verdeeld worden onder zoovele menschen en tegelijkertijd zijn identiteit behouden als een georganiseerd individuëel wezen. Er moet dus een andere oplossing zijn van dit vraagstuk. Jezus zeide: „De wind blaast, waarhenen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet van waar hij komt en waar hij henegaat: alzóó is een iegelijk die uit den Geest geboren is (Joh. 3:8).

In het licht van deze verklaring van den Meester-Leeraar, schijnt het voor mij overbodig om te trachten een uitleg te geven van deze gave, maar de apostel Petrus geeft een sleutel en opent den weg naar een oplossing van dit probleem. In zijn toespraak tot de menigte, vergaderd op den dag van het Pinksterfeest, geeft hij deze verklaring aan hen die in hunne harten geprikt waren en zij vroegen wat zij moesten doen om behouden te worden. Petrus' antwoord, volgens Hand. 2 : 38 was: „Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Deze verklaring van Petrus heldert het onderwerp duidelijk op. Wij ontvangen de gave des Heiligen Geestes, welke gave, indien wij haar willen ontvangen, beteekent: licht, wetenschap, wijsheid, macht om de dingen Gods te zien en te verstaan. Het is de gave die troost, blijdschap en vrede brengt aan de ziel, een licht dat ons in alle waarheid leiden zal, een verbindende schakel tusschen den mensch en zijn God. De geestelijke persoonlijkheid (Heilige Geest) behoudt steeds zijn individuëele identiteit en is niet verdeeld in zoovele stukken, maar zijn gave is verkrijgbaar voor allen die de geboden van God willen gehoorzamen.

Dit brengt ons tot de bespreking van het andere gedeelte van ons onderwerp: „De geest van God”. Er wordt over 't algemeen door wetenschap, filosofie en theologie aangenomen, dat er van de tegenwoordigheid van iederen man en vrouw een zekeren invloed uitgaat, 't zij goed of slecht, welke invloed grooter of kleiner zal zijn, naarmate de sterkte van het karakter van den persoon. De waarheid van deze wetenschappelijke meening aannemende, waar het slechts sterfelijke wezens betreft, laten wij onze studie van dit beginsel in toepassing brengen op Goddelijke verheven wezens die tot hun plaats van macht en onderscheiding gestegen zijn door kennis, wijsheid en in 't volle bereik zijn van al de eigenschappen van Goddelijkheid. We zullen tot voorbeeld nemen de personen van de Godheid

zooals onze godsdienst hen leert, gelijk het vervat is in onze artikelen des geloofs. Wij gelooven in God den Vader en in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in den Heiligen Geest. Wij gelooven dat de Godheid bestaat uit drie onderscheiden individuën of persoonlijkheden, n.l. God den Vader, God den Zoon en God den Heiligen Geest. De Vader en de Zoon hebbende ieder een lichaam van vleesch en beenen, opgestaan, geheiligd en verheven. De Heilige Geest geen lichaam van vleesch en beenen hebbende zooals de Vader en de Zoon, maar zijnde een persoonlijkheid van geest, een intelligentie bekleed met een georganiseerd geestelijk lichaam, in den vorm van een mensch. Deze drie goddelijke persoonlijkheden vormen één Goddelijke Raad of Presidentschap. Hun eenheid bestaat in geestelijke eenheid, niet in lichamelijke eenheid of identiteit, zelfstandigheid of wezen. Zij zijn drie verschillende en gescheiden persoonlijkheden, in den zin van drie op zich zelf staande wezens, één alleen in doel, en één van wil tot het volbrengen van bepaalde doeleinden, „om den mensch de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te geven,” of gelijk Joseph Smith zegt: „Eeuwigdurende verbonden werden gemaakt tusschen drie personen vóór de grondlegging van deze aarde, en staan in verband met hun bedeeing van dingen aan de menschen op aarde; deze personen werden, volgens het verslag van Abraham genoemd: God de eerste, de Schepper; God de tweede, de Verlosser en God de derde, de Getuige of getuiger (Joseph Smith's leering Compendium bladz. 289).

Deze drie persoonlijkheden dan, vormen de onovertreffelijke regerende macht van het heelal en alle geschapen dingen. God de Vader schiep alle dingen door Zijn Zoon Jezus Christus en gaf leven en licht aan alles wat leeft en ademt en bestaat. Jezus Christus is de uitvoerder van Zijn Vader's bevelen. Van God, volmaakt zijnde in alles wat tot de Godheid behoort, alle macht verkregen hebbende, zelfs de leven-gevende, zelf de bron des levens zijnde, straalt een invloed uit, die het heelal doordringt en geheel vervult. Zijn invloed is in alle dingen en door alle dingen en rondom alle dingen, is het leven en licht van alle dingen en vult de onmeetlijke ruimte. Deze invloed is wat wij noemen, of die bij ons bekend is als de „Geest van God”, „Heilige Geest” of „Het Licht van Christus”, enz., enz.

Jezus Christus, eveneens een volheid van de heerlijkheid, macht en 't licht van den Vader verkregen hebbende, dezelfde gedachte en invloed bezittende gelijk of met den Vader, kan zijn en is, zooals Hij van Zichzelf verklaart te zijn, het Licht en in het leven van alles wat leeft en beweegt en een wezen heeft. Deze invloed

is het (geest van God), die God overal tegenwoordig doet zijn in macht, licht en majesteit. Niet alom tegenwoordig als één enkel persoon of wezen, maar als een leven-gevende macht, een invloed, een kracht.

Deze geest van God is geen persoonlijkheid, maar is invloed, macht en licht, uitgaande van een persoon, evenals de lichtstralen der zon, niet de zon zelf zijn, maar een eigenschap, een invloed, een vertegenwoordiging van de zon. Deze geest van God of geest van Christus, is „het licht der zon en de macht daarvan, waardoor zij gemaakt was. En het licht der maan en der sterren en de macht daarvan waardoor zij gemaakt werden enz. (L. en Verb. Afd. 88 7—12).

In het licht van deze openbaring kunnen wij gemakkelijk begrijpen wat David bedoelde toen hij zeide: „Heere, Gij doordringt en kent mij. Gij weet mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijn gedachten. Gij omringt mijn gaan en mijn liggen, en Gij zijt alle mijne wegen gewend. Als er nog geen woord op mijnen tong is, zie, Heere, Gij weet het alles. Gij bezieet mij van achteren en van voren, en Gij zet Uwe hand op mij. De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan daar niet bij. Waar zoude ik henengaan voor Uwen Geest, en waar zoude ik henenvlieden voor Uw aangezicht? Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar; nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook daar zou Uwe hand mij geleiden, en Uwe rechterhand zou mij houden.” (Psalmen 139 : 1—10).

Deze geest van God is dus de macht door dewelke de werelden en alles wat zij bevatten, zijn geschapen, en waardoor zij geregeerd en beheerscht worden. „Het licht, hetwelk in alle dingen is; hetwelk alle dingen het leven geeft: hetwelk de wet is waardoor alle dingen bestuurd worden: zelfs de macht Gods die op Zijnen troon zit, die in den boezem der eeuwigheid is, die in het midden aller dingen is. (L. en Verb. afd. 88 : 13). Het verschil tusschen den „Heiligen Geest” en „den Geest van God” is eenvoudig dit: De Heilige Geest is een persoonlijkheid van geest, een georganiseerd individueel wezen, de derde persoon in de Godheid, terwijl de „geest van God” is: een invloed, een macht, een leven-gevende kracht, uitgaande van een persoonlijkheid of persoonlijkheden, van God en de Godheid. De Heilige Geest heeft een bepaalde zending te vervullen als een persoonlijk wezen, dezelfde als Jezus Christus; maar de „Geest van God” is de macht, door dewelke deze persoonlijkheden beiden Christus en de Heilige Geest, hun zendingen vervullen. De bijzondere zending van Jezus Christus onder het bestuur van den Vader, was, te scheppen (organiseeren) en de

wereld of werelden te verlossen. De Zending van den Heiligen Geest is: te getuigen van den Vader en den Zoon, den mensch te troosten en te leiden in alle waarheid, kennis, wijsheid en begrip te schenken en te openbaren aan al diegenen die de geboden van God willen gehoorzamen, de gedachten en wil van den Vader en den Zoon en een voortdurend metgezel te zijn op den weg van waarheid en leven.

Alles wat leven heeft en beweegt en bestaat, verheugt zich in meerdere of mindere mate in den geest van God, want deze „Geest van God” is het leven en het licht van alle dingen of de macht, door dewelke wij leven, zien en voortbewegen, hij is in de lucht, die wij inademen en in het voedsel hetwelk wij eten. Maar slechts diegenen die gehoorzaam zijn aan de wetten van God, ontvangen en verheugen zich in de gave des Heiligen Geestes. Indien dan tot ons gezegd wordt, onder de handen van diegenen die de autoriteit bezitten, „Ontvang den Heiligen Geest”, beteekent het niet dat wij de geestelijke persoonlijkheid (Heilige Geest) ontvangen om in ons te wonen, maar indien wij waardig zijn, ontvangen wij zijn gave, dewelke is: licht, kennis, wijsheid, macht en begrip en een getuigenis van de waarheid, een onmiddellijke verhouding met hemelsche dingen, zelfs macht om het eeuwig leven te verkrijgen. De Heilige Geest is niet de geest van God. Hij is niet de macht, door dewelke de werelden en alle dingen gemaakt zijn. Hij is niet het leven en licht der wereld. Hij vervult niet de onmetelijke ruimte. Hij is niet de macht, waardoor wij leven, bewegen en bestaan. Indien hij dit alles ware, Christus zoude hem niet hebben kunnen zenden op den dag van het Pinksterfeest of op eenigen anderen tijd, want de aarde was alreeds overvloeiende van leven vóór die openbaring van den Heiligen Geest. Neen, „de Geest van God” of „Goddelijke invloed” is de macht, door dewelke alle dingen zijn geschapen en gemaakt en waardoor wij leven, bewegen en bestaan. Het is deze „Geest van God”, die de onmetelijke ruimte vervult en alom tegenwoordig is. Hij is in alle dingen en door alle dingen en rondom alle dingen. De Heilige Geest is een persoonlijkheid, een georganiseerd persoonlijk wezen. Maar de „Geest van God”, „Heilige Geest” of „Goddelijke invloed” is een kracht, een macht, door dewelke dingen zijn geschapen (georganiseerd) en gemaakt. Deze geest gaat onmiddellijk uit van de tegenwoordigheid van God en is de macht door dewelke Hij handelt en alom tegenwoordig is. Door deze kracht, macht of invloed is God vertegenwoordigd in alle deelen des hemels en der aarde ter zelfder tijd. Niet alom tegenwoordig als een persoonlijkheid, maar alom tegenwoordig als een macht, een leven-gevende, scheppende kracht.

De Propheet liegt niet!

Wat dūrft gij, O verwaten geest —
 Den Ziener smaden!?
 Die U de konde bracht —
 Hoe gij den dood ontvlieden zoudt
 En eeuwig leven?

Die U de blijde mare kondet —
 „Gaat heen en laat u doopen”
 En wassche u uw zonden af —
 Nieuw leven moog't gij hoopen?

Gij zegt dat gij de Schrift gelooft —
 Geloof dan ook deez' gulden woorden,
 Dan wie het hooren wil die hoore —
 En worde weer opnieuw geboren.

Maar neen, gelooft den Ziener niet —
 Die man heeft ons bedrogen.
 Slechts eer en aanzien was zijn wensch —
 Maar met den Bijbel? spot hij mensch.
 Strooit zand je in de oogen!

Houdt vast aan onze leer —
 En laat de vrije loopen!
 En 'k vraag je:
 Is besprenkeling — zooals bij ons —
 Gèèn doopen?

Ach arme, O verwaten mensch —
 Hoe kunt g'op wijsheid bogen!
 Weet dan, Propheten liegen niet —
 Gij hebt U zelf bedrogen!

CATH. RODRIGO-GROENEWEG.

Afscheidsgroet.

Door tusshenkomst van „De Ster” roep ik U, mijn waarde Lezers, nogmaals mijn hartelijk vaarwel toe.

Laat mij U nog eenmaal waarschuwen, let op de teekenen der tijden, en indien gij nog geen verbond met den Heere gemaakt hebt, maakt ernst van de zaak en onderzoekt de Schriften. „want die zijn het die van Mij getuigen”, zegt de Heere.

Maar indien gij wel een Verbond met uwen Heere gemaakt hebt aan het watergraf, bid ik U, onderhoudt Zijn geboden, weest sterk en volhardt tot het einde toe.

Verblijvende als steeds, uw broeder en vriend in het Evangelie.

A. KRUIJS,

564 E, 2nd So.

Salt Lake City.

UTAH, U.S.A.

Rotterdam, Aug.: 19-1922.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Verslag van de Rotterdamsche Conferentie.

De Rotterdamsche conferentie werd 20, 21, 22 en 23 Juli gehouden.

Een dag vóór de opening van de conferentie werd er een doopvergadering gehouden, waarin de volgende ouderlingen spraken: Bowa de Vries, Gerrit J. Kruitbosch, Cornelius Zappey, president John P. Lillywhite en Barton J. Needham.

Donderdag 20 Juli des avonds 8 uur was de zaal geheel gevuld. Na het zingen van lied 67, vroeg ouderling Hendrik Landwaard van Dordrecht een zegen, waarna werd voortgezet door het zingen van lied 63. De leider, conferentie-president Abraham Dalebout, sprak een inleidend woord en de volgende ouderlingen spraken over de beginselen van het Evangelie en de schoonheden van hetzelfde: Joseph van Leeuwen van Leiden, Leon C. Walton van Arnhem, Cornelis de Jong van Rotterdam, Morris B. Ashton van Haarlem en zendings-president John P. Lillywhite, welke de aanwezigen duidelijk uiteen zette op welke wijze de Vader geëdiend wenschte te worden, en een ieder aanraade de Schriften te onderzoeken.

Tot slot werd gezongen lied 108. Dankzegging door John Visser van Groningen.

Vrijdag 21 Juli werd de conferentie voortgezet. Door het zingen van lied 48 werd deze vergadering geopend. Er werd gebeden door ouderling Hendrik Bell van Rotterdam, waarna lied 101 werd gezongen. De volgende ouderlingen bespraken de opnieuw geopenbaarde waarheden van deze eeuw in deze vergadering: Leendert van Beekum van Schiedam, Heber G. Taylor van Rotterdam, Arend Camphuijzen van Leiden, Barton J. Needham van Amsterdam en Hyrum Dallinga van Schiedam.

Ouderlingen Hendrik Landwaard en Leendert van Beekum zongen een duet in deze vergadering, begeleid door Zuster C. Spaans aan de piano. De vergaderden zongen lied 195. Het dankgebed werd opgezonden door ouderling Roelof Steenblik van Rotterdam.

Zaterdag 22 Juli, des morgens 10 uur, werd er een zendelingenvergadering gehouden, waarin de Geest van God in een zeer groote mate tegenwoordig was.

Denzelfden avond vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen. Gezongen werd lied 53. Een zegen werd gevraagd door Zuster

N. Vermaat, waarna lied 2 gezongen werd. De verschillende verslagen werden uitgebracht door de ambtenaren en ambtenaressen. Vier broeders werden verordineerd tot het ambt van diaken in het Aäronische Priesterschap. Ouderling Abraham Dalebout en president John P. Lillywhite spraken de aanwezigen toe.

Geëindigd werd door het zingen van lied 148 en het dankgebed uitgesproken door broeder W. Denis.

Zondagmorgen was er geen plaats genoeg in de zaal om alle conferentie-bezoekers te bergen. De vergaderden zongen lied 65. Gebeden door ouderling Hendrik Landwaard van Dordrecht. Het koor gaf een Engelsch loflied ten beste. Ouderlingen Samuel R. Carpenter, conferentie-president van Arnhem, John Vreeken, conferentie-president van Amsterdam, Heiko Boekweg, conferentie-president van Groningen, Royden E. Weight, secretaris der zending en Cornelius Zappey, ass.-redacteur „De Ster”, waren de sprekers in deze vergadering. Het boek van Mormon, autoriteit, profetie en andere punten werden in deze vergadering zeer duidelijk verklaard. In deze vergadering zongen Zuster Hornes en Zuster De Bruin een schoon duet. Het koor zong andermaal een Engelschen lofzang en ouderling Stephanus N. Wetter van Groningen, eindigde door dankzegging.

De Zondagmiddagvergadering begon stipt 2 uur door het zingen van lied 193. Er werd gebeden door ouderling Martinus Groen. Het koor zong nu lied 108.

De autoriteiten der Kerk werden nu voorgesteld en op de gebruikelijke wijze ondersteund, waarna ouderlingen Arie Kruijs van Haarlem, Koop Schaart van Rotterdam, Bowa de Vries van Groningen, Albertus Rond van Amsterdam, Hendrik Landwaard van Dordrecht, Pieter S. Mietus van Dordrecht, Hendrik Bell van Rotterdam en Wm. Levi Phillips van Utrecht leerrijke redenen en krachtige getuigenissen gaven.

Het koor zong gedurende de vergadering lied 199 als tusschengezing en eindigde door lied 181. Dankzegging door ouderling John Veth van Utrecht.

Ongeveer 700 menschen vergaderden dienzelfden avond in het Nutsgebouw. Het koor zong op een zeer schoone wijze een Engelschen lofzang. Ouderling Gerrit J. Kruitbosch van Den Haag, Zuster Lillian Lillywhite, conferentie-president Abraham Dalebout en zendings-president John P. Lillywhite, onderwezen de aanwezigen in de beginselen van het Evangelie en getuigden van de wederoprichting aller dingen. President Lillywhite verklaarde in schoone woorden, welke gestaafd werden door het aanhalen van Schriftuurplaatsen, dat de Godheid uit drie personen bestaat, wel is waar één in begeerte, één in ideeën en één in het beoogen van hetzelfde doel, maar elk een afzonderlijk persoon:

Vader, Zoon en de Heilige Geest. Spreker toonde de absolute noodzakelijkheid van openbaring aan.

Nadat Zuster Lillywhite gesproken had, gaf het koor nog een Engelsch loflied ten beste en vóór de laatste spreker het woord nam, werden de vergaderden andermaal vergast op een duet van de zusters Hornes en De Bruin.

Ouderling Lyman S. Williams van Arnhem, sloot deze voortreffelijk geslaagde conferentie door gebed.

Aan het Rotterdamsche zangkoor, hetwelk onder de leiding van broeder A. Pijl staat, en aan allen die hun muzikale talenten aangewend hebben om deze groote conferentie op te luisteren, een woord van dank voor al wat zij zoo voortreffelijk ten gehoor hebben gebracht.

Wortels.

Door C. Y. CANNON.

Niet lang geleden, terwijl ik eenige mannen gadesloeg, die bezig waren een groot gat te graven om er een regenbak in te plaatsen, ontdekte ik een langen Alfalfa-wortel, die zijn weg gevonden had in een groot rotsblok en zulke groote afmetingen aangenomen had, dat het blok daardoor in stukken gevallen was. Ik raapte de verschillende stukken op, die losgemaakt werden, en onderzocht ze nauwkeurig. Ik bemerkte dat de rots stevig geweest was, op één klein spleetje na. En in deze spleet had de wortel zijn weg gevonden. Eenmaal daar, veroorzaakten de stoffen, afgeworpen door het groeiend organisme, aanmerkelijk verval in de spleet en op deze wijze ging het vernietigingswerk voort.

De weg, dien de wortel nam, na deze ééne rots gebroken te hebben, leidde naar beneden, totdat hij een tweede op zijn pad ontmoette. Dezen keer doorboorde en brak de wortel den steen niet, zooals hij den eerste gedaan had, maar keerde op zijn weg, draaide om het blok heen naar beneden. Deze steen vertoonde na onderzoek absolute stevigheid, geen spleetje was er in te bekennen. Gelijk de alfalfa-wortel de rots binnendrong, zoo zou de wortel des kwaads door zelfs de kleinste zwakheden in ons karakter kunnen binnenkomen. Eenmaal gelegenheid gevonden hebbende, dringt hij steeds meer naar binnen, afwerpende zijn al-vernielend materiaal, en grooter wordende, zal hij zelfs onze levens vernietigen. Aan den anderen kant zal een karakter zonder spleten, d.w.z. zonder zwakheden, den weg van het kwaad in zijn benedenwaarts gerichten loop stuiten, en van zijn bezoedelende aanraking bevrijd blijven. Jezus zeide tot Zijn discipelen: „Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking kome”.

Zoo ook wij; om onszelven krachtig en gezond te houden, ontogankelijk voor den al-vernietigenden wortel des kwaads.

Uit een oud Dagboek.

Door JEAN BROWN FOMESBECK.

(Vervolg).

Amanda Smith verklaart dat zij niet durfde bidden met haar kleinen, totdat de lichten 's nachts uit waren en als een gevolg hiervan was zij terneergedrukt en bedroefd. Zij vertelt dat dikwijls tot haar God te bidden, was als de adem des levens voor haar en dat zij eindelijk deze „Godelooze stilte” niet langer kon verdragen; zoodat zij naar buiten ging in het korenveld, waar groote korenschoven stonden; zij trok een groote bos uit een schoof en knielde neer in de kleine opening, die ze gemaakt had en stortte haar ziel in een vurig gebed uit. Toen scheen het alsof ze een stem hoorde zeggen:

„The soul that on Jezus hath leaved for repose
I will not, I can not desert to his foes;
That soul, though all hell should endeavour to shake,
I'll never, no never, no never forsake!”

(De ziel, die aan Jezus steeds smeekte om kracht,
W i l ik, z à l ik niet geven aan Satan's macht,
Die ziel, zoo alle machten der hel haar genaken,
Zal ik toch nimmer, nimmer, neen nimmer verzaken.)

Al haar vreezen en bedrukking waren verdwenen en wederom was zij kalm, moedig en vertrouwend, omdat God zoo goed was voor haar. Iederen dag werden haar kracht en geloof versterkt; getrouw bad ze iederen dag tot God; voornamelijk vroeg zij om inspiratie, op welke wijze zij haar gewonden zoon moest verplegen. Iederen dag waschte en papte ze den wond en liet den kleinen patiënt met het gezicht naar beneden liggen en dagelijks zag zij de vervulling van haar gebed, daar de vreeselijke wond langzaam maar zeker genas.

Op zekeren dag, ongeveer zes weken na de slachting, was Zuster Smith naar de bron gegaan om een emmer water te halen..... Zij hoorde haar kinderen gillen en aan haar roepen. Zij liet haar emmer vallen en snelde naar huis. Kleine Alma was opgestaan en liep door de kamer. Zijn been bezat ineens kracht en sterkte.

Van dien dag af was het kind den heelen tijd op, het volmaakte gebruik van zijn been hebbende, ofschoon maanden naderhand nog beensplinters uit de heup kwamen.

In Februari ging Zuster Smith naar de leiders van de bende, die het herhaaldelijk gebod haddengegeven, dat alle „Mormonen” den staat zouden verlaten en vertelde hun, dat ze meer dan verheugd zou zijn om te gaan, indien ze maar den wagen en ossen

kon krijgen. Ze verzamelden uitzet voor haar en zelf dreef ze de kar terug naar Quincy, Illinois.

De geschiedenis van de wonderbare genezing van den kleinen Alma spreidde zich ver in 't rond uit en werd besproken met veel pathos, die zijn been hadden aanschouwd en hem hadden zien loopen. Het nieuws van het „Mormoonsche wonder”, als de heidenen het spottend noemden, drong zelfs door tot St. Louis. Het medisch genootschap van die plaats zond vijf doctoren naar Quincy Illinois om de zaak te onderzoeken. Zij geloofden natuurlijk dat het bedriegerij was en verheugden zich al de gelegenheid te hebben „een andere Mormoonsche fraude” aan het licht te brengen.

Zij bezochten Mevrouw Smith en vertelden haar dat ze gehoord hadden van het kind wiens heup was weggeschoten en die toch zijn been kon gebruiken en er goed mee kon loopen. Zuster Smith zeide dat ze goed ingelicht waren. Dan verzochten ze haar het kind te mogen onderzoeken. Kleine Alma werd binnengeroepen. Zijn moeder ontkleedde hem en zeide hem heen en weer voor de dokters te loopen. Ze waren verbaasd.

Een nauwkeurig onderzoek overtuigde hun dat het gewricht weg was en dat een stevig kraakbeen in zijn plaats was gegroeid, maar zij waren niet in staat om te begrijpen hoe dat been de noodige kracht en werking kon hebben om te loopen.

Zij vroegen Mevrouw Smith: „Welke dokter heeft dit groote wonder gewrocht?”

Zij antwoordde: „Jezus Christus”.

„U bedoelt toch niet den Zaligmaker der wereld?” vroeg een der vijf doctoren sceptisch.

„Dezelfde”, zeide Mevrouw Smith en hij inspireerde mij op welke wijze hem te behandelen.

Alma Smith werd een oude man. Zijn tweeling-zuster Mevrouw Hendricks leeft nog in Richmond Utah. Hij bracht 15 jaar door in het zendingsveld, welk werk veel loopen vereischte. Gedurende al zijn levensjaren had hij het volkomen gebruik van zijn rechterbeen. Het was even sterk en geschikt alsof het nimmer verwond was geweest. Wel had hij bij de heup een inzinking in het lichaam, maar door de kleeding op te vullen werd dit zorgvuldig verborgen. Door Godes macht was Alma Smith genezen en gespaard tot een lang en dienstbaar leven.

Neen, het verhaal is nog niet geëindigd. Nemesis moest nog verschijnen om aan te toonen dat het werkelijke leven en de waarheid dikwijls vreemder zijn dan verzinsels en fabelen. Willard Smith was een der eersten om dienst te nemen in het Mormoonsche Bataljon. Nadat zijn dienstjaar om was, teekende hij bij om dienst te doen als grenswachter. Op zekeren dag marcheerde zijn detachement Santa Anna binnen alwaar een verlopen vagebond,

gekleed in een versleten matrozenuniform een gesprek aanknoopte met Levi Hancock, den dichter van het bataljon. De arme zwerfver had gehoord, dat er Mormoonsche troepen zouden komen en had hierop gewacht. Hij zeide te hopen dat onder hen een was die familie had, die vermoord was geworden bij het bloedbad te Haun's Mille, want, vervolgde hij, „indien er iemand bij is, wensch ik dat hij mij zal dooden. Ik was de man die den kleinen jongen tegen den muur in de smederij zette en zijn hoofd afschoot. Natuurlijk was ik toen jong en volbracht die vreeselijke daad onder bevel, maar ik zal nooit den blik vergeten in het gelaat van het arme jongetje. Dag en nacht vervolgde het me. Ik ben altijd een dronkaard en een vagebond geweest sinds dien dag. Ik heb nooit vrede gekend. Steeds hoopte ik dat ik eens een man zou vinden die daar familie had en dat hij mij zou dooden”. Levi Hancock wendde zich tot Willard Smith en zeide tot den vagebond: „Dit is de man, dien je zoekt. De jongen, dien je doodde, was zijn broertje.” Zijn borst ontblootende vertelde de man zijn treurig verhaal en smeekte den dood te mogen vinden door Smith's hand.

Willard Smith zeide: „Uw bloed zal nooit aan mijn handen kleven. Ik geef u over aan de handen van een rechtvaardig God, dat hij u oordeele zoo hij verkiest. N. V.

Levensliedjes.

No. 7. 't Vriendelijk Woord uit Zonnig Hart.

Daar zijn harten, allerwegen,
 Hongrig naar een vriendlijk woord.
 Uit het! houd het niet verzwegen;
 Zend het als een lichtstraal voort.

Evenals het zonnegloren
 't Landschap met zijn luister tooit,
 Zoo zal 't zonnig woord bekoren,
 Wordt er 't leven door vermooid.

Zie het door de wolken breken
 Van verdriet en rouw en smart:
 Help ons, hemel, steeds te spreken
 't Vriendelijk woord uit zonnig hart.

FRANK I. KOOYMAN.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Zaterdag 5 Augustus werd er een openlucht-vergadering gehouden in Overschie. Omstreeks 400 aanwezigen luisterden met aandacht naar de volgende sprekers: ouderlingen Hyrum Dallinga, Cornelius Zappey, Gerrit J. Kruitbosch, Abraham Dalebout en zendings-president John P. Lillywhite.

De zendelingen Abraham Dalebout en Cornelius Zappey reisden voor een week door het eiland Schouwen-Duiveland en hielden openlucht-vergaderingen in de volgende plaatsen: Nieuwerkerk, Zierikzee en Haamstede. Ongeveer 400 personen waren aanwezig in de eerstgenoemde plaats, omtrent 500 à 600 in Zierikzee en 400 in Haamstede. Boeken, boekjes, tractaten en andere lectuur werden met gretigheid door de aanwezigen gekocht en in ontvangst genomen.

Ontslagen.

De volgende ouderlingen zijn 7 Juni eervol van hun arbeid in het zendingsveld ontslagen: Gerrit van der Waard, Adrianus van Tussenbroek, Ate Westra en Adrianus Barendregt. Ouderlingen Abraham Dalebout en Arie Kruijs zijn den 19den Augustus ontslagen.

Ouderling Gerrit van der Waard heeft tijdens zijn verblijf in Holland in Groningen, Dordrecht en Rotterdam gearbeid.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek was werkzaam in Amsterdam en in Arnhem als conferentie-president en het laatste gedeelte van zijn zending in Rotterdam.

Ouderling Ate Westra presideerde gedurende zijn geheele zending over de Groningsche conferentie.

Ouderling Adrianus Barendregt werd eerst in Rotterdam geplaatst en daarna in Amsterdam, waar hij conferentie-president geweest is.

Ouderling Abraham Dalebout vervulde het ambt van conferentie-president over de Rotterdamsche conferentie gedurende zijn verblijf onder ons.

Ouderling Arie Kruijs was werkzaam in Den Haag, Dordrecht en Haarlem. In alle deze drie steden als gemeente-president.

De volgende zusters zijn eervol van hun langdurigen arbeid als zusters-zendelingen in Amsterdam ontslagen: Sietske Wijkstra, Neeltje Bruin, Annigje M. Bakker, Helena E. Schilperoort, Helena Bakker en Elisabeth Krot.

Aphorismen.

—

Een grondbeginsel om goed te handelen is goed te denken.

—

Die zijn tong in toom houdt, bespaart anderen en zichzelf veel moeite.

—

Degene, die door den Heer voor voorname doeleinden bestemd is, wordt door Hem opgevoed in de school van tegenspoed.

—

Lees niet alleen boeken, maar ook menschen; bovenal echter lees in uw eigen hart.

—

Eenzaamheid is voor den geest, wat diëet is voor het lichaam.

—

Hoe dieper wij het leven opvatten, des te meer kennen wij bij ervaring het scherp contrast van licht en duisternis in ons binnenste.

—

Laat uw liefde zonder grenzen zijn, uw wil heldhaftig, uw devotie zonder weifeling.

—

Denken wat waar, voelen wat schoon, en willen wat goed is: daarin herkent de geest het doel van het leven.

Door omstandigheden was het onmogelijk het vervolg van: Een Uitdaging enz. in deze aflevering te plaatsen, maar zal gevonden kunnen worden in „de Ster” die 15 September zal verschijnen.

INHOUD.

Wat is de Heilige Geest? . blz. 261 De Propheet liegt niet! . . . „ 268 Verslag van de Rotterdamsche Conferentie „ 269 Wortels „ 271		Uit een oud Dagboek . . . blz. 272 Levensliedjes „ 274 Uit ons eigen Zendingsveld „ 275 Ontslagen „ 275 Aphorismen „ 276
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.